

17.

Hazamentem, és belekezdtem ebbe a könyvbe.

18. Kedves meghívottak!

A mai este csúfot űzünk önökből. Hiába nincsenek jelen, mi erre számítottunk. Műsorunk sokszorosított szövegét eljuttatjuk a többi városállam (a Vatikán, Nyugat-Berlin, Moszkva, Los Angeles stb.) lapjaihoz. Itt aztán az önök cinkosai eltussolják majd az ügyet. Úgy-hogy nem fog fájni.

19. Önök az ellenségeink

Erre rájöhettek az est eddig elhangzott 18 darabjából és az arcátlan zenéből, mellyel kísérvük mindezt. Mindez önöknek közömbös, de

* Az *Ősi Hírek* gúnynév. A könyvben található *Ősi Hírek*-cikkek sohasem jelenhetnének meg a Fasiszták Lapjában (melynek valódi nevét én sem tudom).

terhes. Önök felnőttek. Történészek, politikusok, újságírók... katonák. Ó stb., stb.!

Itt az ideje, hogy bemutatkozzam. De másoknak.

20. *Kedves betegeink!*

Ti viszont, akik utoljára öt éve voltatok együtt, és azóta sem értitek, miért untatók halálra magatokat a német kastély német parkjában olyan ifjan – ti viszont nem vagytok meghívottak: itthon vagytok nálam.

Az, hogy a mai estét is unni fogjátok, természetes: megnőttetek. Mégis, talán egy pillanatra boldogok lesztek, ha most felidézünk nektek valamit azokból a napokból, mikor üres lézengéssel kellett töltenetek az időt, azért, hogy filmezhessenek benneteket. Utolsó este azonban tábortűz volt, mellette társasjáték. Emlékeztek? Egy elképzelt háború hadszíntereiről kellett tudósítanotok. Afféle vizsga* volt ez, de ti nem tudtatok róla. Mindenki mesélt tehát valami kedveset a tűz mellett, és magnó volt bekapcsolva a tudtotonkon kívül. Mi most nem teszünk mást, mint kijavítva kiosztjuk nektek ezeket a dolgozatokat. Nem fogtok rájuk ismerni. Egy kis történelemlékönyv állt össze belőlük, durva, cinikus mesékkel történészekről, politikusokról, újságírókról... és persze katonákról. (Néhányan közületek éppen a katonák miatt nem lehetnek itt!) Ezekon kívül még ketten hiányoznak, az egyik Iván, a bátyám. Ezzel be is mutatkoztam nektek. Zenesztársaimat nem kell bemutatni, ők már öt éve is pont ugyanígy zenéltek, mint most.

Ők meséltek rólatok, és engem megmámorosított Iskolátok gyors bukása. Élveztétek hát ezt az estét velem. Mással mint szendvicsekkel, a nyári lakunkkal és húgom, Karolin tizenhetedik születésnapjával nem tudok szolgálni. De ezekkel szívből...

Mesteretek, R. Olaf sincs ma itt. Őt is kerestettük, de egyetlen bizonytalan hírem van róla Svájcból. Ezt is hallani fogjátok.

* Egy titkos akadémia vizsgája első- és egyben utolsóéveseinek. Sok szó lesz róla később.

El is széledhettek a bokrok közt, haza is mehettek. Mi itt fogunk játszani nektek.

21. Interjú a *Mi Lett Önből?* magazinban*

Helené: (sóhajt) – Nem tudhatom, hogy akár pusztá megjelenésemmel kikben indítok visszafordíthatatlan lelki folyamatot. Egy német férfi még Dél-Afrikában háromszor kért feleségül, és mikor anyám harmadszor is igent mondott, én figyelmeztettem őket, hogy még csak tizenkét éves vagyok. De mindig én se tudok odafigyelni.

Mi Lett Önből?: – Most például hova figyel?

Helené: – Arra, hogy ne adjak mély értelmű, ám léha válaszokat.

Mi Lett Önből?: – Ezek szerint ez volna a természetes.

Helené: – Igen, de akkor a lap olvasói túlságosan megkívánnának. Ezért vagyok most őszintébb és kiábrándítóbb.

Mi Lett Önből?: – Szándékosan korlátozza szerelmeseinek a számát?

Helené: – Nem törődhetek mindenkinek a további sorsával, aki valaha, valamely nyilvános utazásomkor rám vetette magát, és a rendezők öntudatlanra verték. Inkább legyenek kevesebben, de én nem tűrhetem, hogy valaki kikerüljön a hatásom alól.

Mi Lett Önből?: – „Meg kell tanulnom kegyetlennek lenni.” Ezek az ön szavai.

Helené: – Ez azt jelenti, hogy ki kell ábrándítanom azokat, akik rám alapozzák a terveiket. Ki nem állhatom a konkrét terveket, én soha, senkinek nem ígértem semmit.

Mi Lett Önből?: – Ezeket a szólásokat ön inkább szomorúan, mint keserűen sorolja nekem. Én nem hiszem, hogy ön kegyetlen is tudna lenni.

Helené: – Nem? (Vállat von.) Mindig ismernünk kell a kor legkorszerűbb fasizmusát, és kegyetlenségünket ehhez kell igazítanunk. Ha a fasizmus éppen aktív és erős, akkor kegyetlenségünknek aktívnak

* Először hallgassátok meg ismét azt a szentimentális interjúdrámát, aminek alapján akkor dolgoztatok!

és szelídnek kell lennie. Mikor azonban az abszolút kegyetlenség, vagyis a fasizmus fajul el, azonnal passzív, hanyatló szakaszába lép. Ekkor már nem tőle kell félni, hanem egymástól. Ezért kell pont napjainkban igazán passzívnak lennünk, hogy kamaszos kegyetlenségünk ne válhasson megszokássá, majd fasizmussá.

Mi Lett Önből?: – Miben áll ez az új, passzív kegyetlenség?

Helené: – Én menekült nácik közt nőttem fel Dél-Afrikában. Engem ők kényeztettek, nekem ők meséltek a jövőről. A múltjuk pedig az arcukra volt írva, mert okos voltam és fürkésző. Mikor megszöktem tőlük, az önök Európáját hihetetlenül szelídnek éreztem, és ez azóta is így van. Akik itt és most náciknak merik nevezni magukat, kisé szájalmasak. Köztük most végre lehetne emberhez méltóan élni.

Mi Lett Önből?: – És a kegyetlenség emberhez méltó?

Helené: (sóhajt) – Nekem csodálatot kell keltenem. Ruhámmal, művészetemmel, mindennel. Ha nem sikerül, végem. A kegyetlenség nálam ehhez kell majd. Öngyilkosságba kell hajszolnom mindenkit, aki nélkülem habozna, és éppen csak vegetálna. Magamat is, ha nem bírok csodálatot kelteni. Haljunk meg értem.

Mi Lett Önből?: – Mi lett önből?

Helené: (nevet) – Szörny. Persze részben ellenségeim adják a számba, amit mondok. Hogy ők kicsodák, erre nem válaszolok. Szeretem őket, és nem adom ki rejtekhelyüket, a mindenkori Tróját. Ne csak élő emberekre gondoljon. Szánalmasnak, középszerűnek, sőt, fasisztának csak én csúfolom őket. Az ilyen elnevezés jelöli azt az embert, eszmét, divatot, aki vagy amely éppen a fogságában tart engem, és a megöléssel fenyegetőzik. Feltételei pedig nincsenek.

Mi Lett Önből?: – Utolsó kérdés. Lehet-e ön szerelmes?

(Csönd)

Helené: – Ne kínozz! Ne írdal rosszakat rólam! Ne vegyél mindent a szívedre! Hát honnan tudjam? (*Mi Lett Önből?*)